

Dagelijks bestuur v/h Overlegcentrum van Vlaamse Verenigingen (OVV)

Nota Di Rupo = achteruitgang en stagnatie Een democratisch en billijk alternatief is nu nodig

Di Rupo sprak van een evenwichtig compromis. Hij kwam inderdaad tegemoet aan enkele Vlaamse wensen, maar telkens onvolledig en met zwaar beperkende voorwaarden. Ook sociaaleconomisch deed hij hetzelfde: veel aansnijden, maar nooit diepgaand. Het resultaat is schadelijk voor Vlaanderen -60% van de lezers van La Libre vond de nota 'pro francophone'!- én voor het land. Ondertussen bleek slechts 1/3 van de Vlamingen Di Rupo's plan te steunen – gemeten naar polls en naar de partijen die JA zeggen!

De overheveling van de kinderbijlagen en van 1/5de van de gezondheidszorg leek positief. Maar de beweerde toewijzing aan de gemeenschappen kwam in Brussel - voor de kinderbijlagen volledig en voor de gezondheidszorgen gedeeltelijk - bij de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie (GGC) uit! Een Vlaams kind kan dan een andere bijslag krijgen al naargelang in welk gewest het woont. Dit is een verkapte regionalisering. Dat maakt de Brusselse Vlamingen los van hun gemeenschap. Daarenboven blijft de financiering van deze materies federaal.

BHV : De splitsing daarvan is slechts gedeeltelijk en bezwaard met een versterking van de faciliteiten in de zes Vlaams-Brabantse randgemeenten met taalfaciliteiten ('de zes'). Die faciliteiten worden in de grondwet vergrendeld. De uitbreiding van de electorale faciliteiten tot heel Vlaanderen, via de unitaire kieskring, is een reuze stap achteruit. Ook de samenvallende verkiezingen beperken de autonomie van de deelstaten. De omzendbrief Peeters verdwijnt. In 'de zes' zal men kunnen stemmen op Brusselse lijsten. Franstaligen krijgen er ook voorrechten bij de rechtbanken. De voorgedij over 'de zes' wordt grotendeels onttrokken aan Vlaanderen en toegewezen aan het Grondwettelijk Hof. Vlamingen kunnen niet genieten van soortgelijke voorrechten, noch in Waals-Brabant, noch elders. Het gelijkheidsbeginsel wordt dus geschonden. Kortom, dit was geen nette splitsing van BHV, maar een complexe discriminerende draak, verdere aantasting van de democratie en sluipende annexatie van 'de zes'.

BHG : Het hoofdstedelijk gewest werd versterkt en de band tussen de Brusselse Vlamingen en Vlaanderen verzwakt. De materies die zagezegd naar de gemeenschappen gaan -gezondheidszorg, kinderbijlagen en jeugdbescherming- kwamen in Brussel terecht bij de GGC. Die verkapte regionalisering knipt de band met de rest van Vlaanderen door. De taalwetten worden er verder uitgehold. Di Rupo wou tweetaligheid van de diensten en niet langer de verplichte tweetaligheid van de ambtenaren zodat één Flamand de service volstaat, ...

Tweetalige lijsten in Brussel zorgen ervoor dat vooral de Franstaligen beslissen welke Vlamingen verkozen raken in het Brusselse Parlement! Brussel krijgt een royale extra financiering, zonder ernstig onderzoek naar de reële lasten en zonder reële verantwoording, nu noch later. Daarmee zou Vlaanderen het laatste drukkingsmiddel op de Franstaligen verliezen.

Wie won? Onze analyse toont aan dat Di Rupo de meeste prioritaire eisen van de Franstaligen wou inwilligen, maar geen enkele belangrijke Vlaamse eis! Wat Vlaanderen zou krijgen is geen kwart van het gevraagde. Dat was dus geen evenwichtig compromis en zeker geen recept om de rust in en rond Brussel te herstellen. Integendeel de regeling voor 'de zes' is een grote stap naar de aanhechting bij Brussel en naar een 'corridor'. Dat zou het vreedzaam samenleven niet bevorderen en het communautaire conflict verder op de spits drijven.

Sociaaleconomisch: Ook op dit vlak bood Di Rupo geen duurzame remedie tegen de gekende sociale, budgettaire en economische uitdagingen. Integendeel: onafhankelijke experts zijn unaniem negatief tot zeer negatief. Het OVV eveneens. Di Rupo's hervorming van de arbeidsmarkt was beperkt, die van de pensioenen nog meer; besparingen ondermaats en extra uitgaven buitensporig. De instellingen zouden nog veel complexer worden -dus nog minder democratisch toezicht- en de deelstaten kregen geen reële financiële verantwoordelijkheid, laat staan reële fiscale autonomie.

De Vlaamse partijen hebben nu de morele plicht om een stevig alternatief uit te werken, een evenwichtig compromis dat onze openbare financiën gezond maakt, de instellingen hard vereenvoudigt, de gelijke rechten van Vlamingen en Franstaligen in België en gelijke rechten van alle Vlamingen in en buiten Brussel respecteert, zodat de hoop kan opleven en onze economie kan herstellen. Kan dit nog binnen een confederaal België of wordt het een zelfstandig Vlaanderen, samen met Brussel.

Namens het Dagelijks Bestuur van het OVV

Robrecht Vermeulen, voorzitter

OVV

Het OVV is een koepel van een 40-tal Vlaamsgezinde organisaties met samen 100.000-en leden die ijveren voor autonomie voor Vlaanderen en tegen de discriminatie van Vlamingen in België. Ons ideaal is daarbij 'Vlaanderen staat in Europa'. Het OVV richt zich daarbij, net zoals alle politieke partijen in Vlaanderen, tot alle Vlamingen, ongeacht of ze in het Brusselse of het Vlaamse Gewest wonen, en ongeacht waar ze geboren zijn en welke culturele herkomst. Het OVV benadrukt daarbij de primauteit van de universele mensenrechten en van de democratische rechtsorde.

Meer informatie

Voor meer informatie over dit persbericht en over de standpunten van het OVV, contacteer Robrecht Vermeulen (0496/34.88.41) of Rudi Dierick, politiek secretaris (0494/58.78.65).